

залежності від цілей проекту та обсягу наданих послуг Програма відшкодовує частину витрат на консалтинг та подальший коучинг.

Для тих компаній, жінки-власниці або керівниці яких хочуть конкурувати на міжнародному рівні або залучати інвестиції, доступною є галузева експертиза та співпраця з міжнародним консультантом, який має більш ніж 15-річний досвід роботи в топ-менеджменті в тій же галузі, як і бізнес учасниць Програми. Ці проекти зазвичай включають питання загального управління, наприклад, стратегічний аналіз компетенцій підприємства, від продажів і маркетингу до експорту, інвестицій, фінансового і стратегічного планування. Інші проекти, які потребують галузевої експертизи, вимагають від експертів спеціалізованих технічних знань (наприклад, правильних рівнів вологості для вовнопрядіння, лабораторних стандартів для виробництва фармацевтичних препаратів).

Протягом 2015/2016 фінансового року завдяки участі у Програмі ЄБРР «Жінки у бізнесі» отримані наступні результати [3]:

- o 83% очолюваних жінками підприємств збільшили оборот в середньому на 28%;
- o 57% підприємств збільшили кількість працівників і створили нові робочі місця;
- o 73% підвищили продуктивність підприємства;
- o 14% отримали доступ до зовнішнього фінансування для розвитку бізнесу.

Висновки. Гендерна нерівність в управлінні та володінні бізнесом в Україні є певною перешкодою для розвитку малого і середнього підприємництва. Гендерне вирівнювання МСБ можливе шляхом розширення доступу до фінансових ресурсів жінок підприємниць, підвищення рівня їх освіченості з питань ведення бізнесу та розвитку лідерства, а також супроводження бізнес-планів та планів особистого розвитку жінок-підприємниць їх наставниками з числа вітчизняних та міжнародних бізнес-тренерів та галузевих експертів. Однак вимоги ЄБРР щодо прозорості ведення бізнесу та розмірів кредитування на рівні країн Євросоюзу, залишаються такими, що їх важко досягнути в Україні, і потребують подальшого уточнення та обговорення.

Література

1. Vestager M. FT Women At The Top How to Achieve Gender Balance and Redefine Leadership [Електронний ресурс] / M. Vestager, V. Hunt, K. Richardson-Walsh // Financial Times – Режим доступу до ресурсу: <https://live.ft.com/Events/2016/FT-Women-At-The-Top>.
2. Grow your business in Ukraine [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ebrd.com/work-with-us/advice-for-small-businesses/ukraine.html>.
3. Програма "Женщины в бизнесе" [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ebrdwomeninbusiness.com/?s=about>.
4. Inclusion: Women in Business case study [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <http://www.ebrd.com/case-studies/women-in-business.html>.

УДК 330.22

Смірнова Ольга Олегівна
канд.екон.наук, доцент
доцент кафедри інвестиційної діяльності
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вапиди Гетьмана»
e-mail: o.smirnova@ukr.net

Зеленько Микола Павлович
студент 6 курсу 2 групи
фінансово-економічного факультета
ДВНЗ «Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана»

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНОГО БІЗНЕСУ БАНКУ

Автори розглядають проблеми розвитку інвестиційної діяльності банку як одного з основних джерел розвитку реального сектору економіки України.

На даний момент часу, в процесі своєї роботи всі банки України як комерційні установи орієнтуються на надання короткострокових операцій, зовсім не плануючи про довгострокову перспективу. Протягом усього часу існування банківської системи України частка інвестиційних операцій в активах не займала суттєвого значення і в 2015 році становила 12,8 % загалом, а якщо брати кожен банк окремо ця частка може і не перевищити і одного відсотка. Основною ж є надання кредитів, які і формують основну частку чистого прибутку. Але у зв'язку з кризовими явищами 2014-2016 років, обсяг кредитування українських банків суттєво зменшився і як наслідок це призвело до того, що жоден банк України не отримав прибутку за даний період, а навпаки зазнав катастрофічних збитків. Банки, для того щоб ліквідувати розриви і покращити власний фінансовий стан переорієнтувалися на розрахунково-касові операції, зокрема підвищили тарифи на їх проведення. Проте, досить незрозумілим є питання небажання розвивати інвестиційні операції банку. В Україні, незважаючи на те, що майже не представлені операції з цінними паперами, проте саме банки є основними учасниками інвестиційного ринку, вони займають головну роль. Особливо це стосується андеррайтингу.

Звичайно, цінні папери потребують значних вкладень, але і віддача від них у вигляді процентних доходів є набагато вищою, ніж від кредитних операцій. Найбільш популярні в нашій країні є споживчі кредити на середні за обсягом грошові кошти, але вони є недовготривалими (254 дні) та не рентабельними. Однією з причин кризи в банківській системі, яка зараз присутня, можна вважати саме концентрацію на таких (споживчих) кредитах. Клієнти, які отримали кредити в попередні періоди погашати їх не в змозі, а нові кредити не мають попиту в даний час, хіба що мікрокредити. Відповідно, основне джерело прибутків для банків підірване. Інвестиційні операції банку ж орієнтуються на довгострокову перспективу. Незважаючи на те, що ринок цінних паперів в Україні майже не представлений, але присутні міжнародні банки, які функціонують в багатьох країнах, тому мають доступ до Лондонської біржі. Крім того, інвестиційні операції - це не лише діяльність на первинному чи вторинному ринку цінних паперів, а й довгострокові інвестиційні кредити. Для даного виду кредитування характерні великі обсяги вкладень і відповідні великий відсоток прибутку. Проте для нормального функціонування інвестиційного бізнесу в Україні існує ряд суттєвих переваг і лише їх вирішення дасть повних ефект від їх застосування.

Головною з таких проблем є низька компетенція персоналу банку. Оскільки банки ніколи не проводили значних і довготривалих операцій, дуже мало банківських працівників обізнані в деталях їх проведення. Тому мінімальних обсяг, що є в наявності серед найбільших банків не завжди рентабельний. Другою проблемою, яка стримує розвиток інвестиційних операцій, є рівень доходів населення як потенційних клієнтів. Мало хто в Україні зацікавлений у проведенні довгострокових операціях через брак коштів. Звичайно, ця проблема, а точніше її вирішення не стосується конкретно банківських установ. Проте все ж існують на українському ринку ті, хто мають мінімальну суму для вкладання в такий вид джерел доходів, не мають наміру вкладати кошти на довгостроковій основі. Тут виникає інше питання, а саме відсутність довіри до банку. Тому проблема низької частки інвестиційних операцій є не лише суто банківською, а й охоплює макроекономічний рівень.

Отже, інвестиційна діяльність банків є важливим джерелом розвитку реального сектору економіки, забезпечуючи тісний зв'язок між секторами юридичних осіб, фізичних осіб і банківських установ. Подальший розвиток даного напрямку дозволить адаптуватися до умов світового ринку та забезпечити стабільний розвиток банківського сектору України

Література:

1. Національний Банк України [Електронний ресурс] / Офіційний веб-сайт. – Доступний з: < <http://www.bank.gov.ua/control/uk/index>>.
2. Пшик Б.І., Печенко О.О. Актуальні проблеми розвитку банківської інвестиційної діяльності в Україні/ Б.І. Пшик, О.О. Печенко // Фінансово-кредитна діяльність: Проблеми теорії та практики 2.17 (2015): 24-32
3. Н.В. Черевик, І.О. Компанієць Діяльність інвестиційних банків в Україні: проблеми та перспективи розвитку/ Черевик Н.В., Компанієць І.О.// Ефективна економіка: Електронне наукове фахове видання. - №2, 2010. / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=133>

УДК 336.64

Сосой Сергій Вікторович,
магістрант Університету ДФС України

МЕХАНІЗМ ФОРМУВАННЯ АНТИКРИЗОВОГО ФІНАНСОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Функціонування підприємства в умовах сучасних економічних реалій припускає можливість виникнення кризових ситуацій, при чому деякі автори заявляють, що криза або його загроза взагалі невід’ємна частина діяльності підприємства [1, с. 83]. Відповідно криза, в кінцевому підсумку, стає причиною банкрутства підприємства. Вона пов’язана з невідповідністю показників його фінансово-господарського розвитку параметрам навколишнього середовища. Вказані показники можна розділити на дві основні групи: зовнішні (не залежать від діяльності підприємства); внутрішні (залежні від діяльності підприємства).

Реакцією підприємства на реальну або потенційну можливість настання банкрутства, як наслідку прогресування кризи, виступає система фінансових методів діагностики і захисту підприємства від ймовірності настання банкрутства. Одним з варіантів вирішення є продаж майна боржника на публічних торгах, або викуп майна і погашення боргів працівниками даної фірми [2, с. 109]. Для цього використовується практика санації. Система попередження реального або потенційно можливого банкрутства носить назву системи антикризового фінансового управління, яке є видом управління, в якому відбуваються контрольовані процеси передбачення криз, пом’якшення їх наслідків та використання факторів криз для розвитку організації.

Основна роль в системі антикризового управління підприємства приділяється використанню внутрішніх механізмів фінансової стабілізації, яка в умовах кризових ситуацій послідовно здійснюється за етапами: усунення неплатоспроможності, відновлення фінансової стійкості, забезпечення фінансової рівноваги в тривалому періоді.

Антикризове управління для реалізації своєї основної мети – тобто для відновлення фінансової рівноваги підприємства та мінімізації ризиків зниження його ринкової вартості, передбачає вирішення низки завдань, до числа яких відносять: своєчасне діагностування передкризового фінансового стану підприємства і прийняття необхідних превентивних заходів щодо запобігання фінансовій кризі; усунення неплатоспроможності підприємства; відновлення фінансової стійкості підприємства.

Термін «антикризове управління», як відзначається в роботах деяких вітчизняних фахівців з теорії фінансового менеджменту, в українських умовах ще не набув сталого визначення. Причиною термінологічних різночитань є відсутність достатнього досвіду в антикризовому менеджменті. Необхідність антикризового управління визначається цілями розвитку соціально-економічних систем і існуванням небезпеки виникнення кризи. Однак неоднозначність і різноманіття змісту кризи дають у науці різні підстави для класифікації економічних криз і циклів.